

על פי מקרה

לפני כשלושה חדשים היה הדבר. באמצע השעור נכנס למחלקה אדם צעיר, כנראה חייר, כענע לנו בראשו, ישב בחשאי בקצה הספסל והקשיב בכאונה. השעור לא הופסק. לכגון דא אנו-הנני לים במושב. התיירים, בה"ש, אינם חידוש אצלנו. אולם עפ"י המבטים החיים והערים, שכעין צל של חיוך פסחתי היה טבוע בהם — אשר זרק עלי הכל אותו בן-אדם, שכאלו תפס וקלט כל תנועה וכל צליל וכל הנה, ראיתי שאינו טירון לנבי בית-ספר וילדים. כשנגמר השעור, נודע לי, כי זהו מוכיר מחלקת החנוך, אשר בא לבקר את בנין ביה"ס החדש שעמד בסיומו. עד אז לא אידע לי לראותו ולהכירו. כשאמרתי לילדים כי עורך לוח "החבר" לפני-הם — עטו אליו כולם כרנע ונתכנפו על ידי בדרך ארץ. יש קונה עולמו בשעה אחת — ו"החבר" נתי-חבב בליכך על הילדים! והנה, עכשיו הרי זכו לראות את עורכו אל פנים! נתלכללה שיחה חיה. העורך כבר כודו ובעצמו כישר לנו, ש"החבר" לשנת תרצ"א כמד-הולך ונדפס ועוד מעט ויצא לאור. העירותי לו הערות אחדות על התיקונים שנתוץ, לפי דעתי, להכניס בו. מיד נדלק האיש. העינים נשתלחבו. ראיתי שננעת-ב-בעולל טפוחיו. סיפר לנו על מה שנתחדש ב"החבר" בשנה זו וזכי הוא. מנהל משא ומתן עם מומחים ועוד ידו נטויה להכניס בו חידושים רבים לשנה הבאה. הרגשתי שהענין קרוב מאד, מאד לנפשו. הערותיו בנוגע לבית-הספר ורהיטיו היו קולעות ומעשיות. שמה סמש כילר קטן למראה החודרים הס-רווחים של הכנין החדש ותנאה והראה ערנות והת-ענינות לכל דבר. הבטיח לסייע לדרשותינו במחלקת החנוך. נפרדנו כידידות רבה.

רגליהו דבר נש.

ר' יונתן ספראג היה אומר, האדם אינו יודע לאן הוא הולך ולהיכן יתלכלל. נסעתי ירושלימה ומגמת פני לכינוס בבית-הכרם ונתלכללתי ישר להלוית המט של בעל "החבר".

ועל-פי מקרה ראיתיו שוב. כולו מתוה על השול-חן זעטוף סדין זמלית ועל פניו הרציניים, פני ברונזה, רוחף עוד משהו מאותו צל-צלו של החיוך הפסחתי והקונדסי, אשר כאילו הביע: הכל הבלים, הכל הכל... ובשמעי את ההספדים הקצרים שנאמרו עליי בקול הנוק ורווי-דמעות שהתחילו ונסתייסו ב"חבר-יקר" — נדמה לי שנשמתי של "החבר" מתלכטת אף היא כאן בקרן זוית והיא הומה כיונה על בעליה "חברך הילדים וידידם, אשר נסתלק באכזב יסיו — נחום איש גם-זו